

ТРУДІВНИЦІ, ГРОМАДСЬКІ ДІЯЧКИ, МАТЕРІ

ЖІНКА РОКУ

ОЛЕКСІЮК Ніна Григорівна

Народилася Ніна Григорівна Олексіюк в селі Кутин Зарічненського району Рівненської області. Закінчила з відзнакою Мирогощанський радгосп-технікум і здобула професію агронома.

Життєві дороги привели її на Рокитнівщину. Спочатку працювала головним агрономом у радгоспі "Березівський". Теоретичні знання з успіхом застосовувала на практиці: постійно займалася впровадженням нових сортів сільськогосподарських культур, підвищенням їх урожайності. Професійна компетентність, працьовитість, товариська вдача — якості, завдяки яким здобула авторитет і загальне визнання.

У селі Березово вона познайомилася з хлопцем Михайлом, який згодом став її чоловіком. Найбільше її втіха і гордість — діти. А їх у цій сім'ї четверо — три сини і донька. Юрій вступив до

ка, необхідно щорічно підліковуватися у спеціальних закладах. Одним із таких є санаторій у Слов'янську Санаторій з відділенням для спинальних — єдине місце, де ці люди відчувають себе максимально комфортно. Тут їм легко — і морально, і фізично. Тому що побутові проблеми вирішує обслуговуючий персонал, тому що тут можна прийняти потрібні ванни і масажі, тому що навколо — такі ж люди на візках, інваліди. І вони відчувають, що не одні зі своєю бідою, вони тут — серед своїх.

Саме в Слов'янську Ніна і Валерій не тільки лікувалися, а й брали активну участь у різних заходах і спартакиадах, що там проводилися.

У цій спартакиаді Ніна перемогла в багатоборстві і стала "Міс Слов'янськ". А Валерій отримав багато призів і серед них — "Рицар честі". А нещодавно за підсумками районного конкурсу Ніні присвоєно звання "Жінка року -98".

Час іде. Будуються нові й нові плани на майбутнє. Незабаром Даринка піде до школи. Це буде ще одне надзвичайне свято в сім'ї Азанкових.

Одна із мрій цієї дружної родини — отримати більшу квартиру. А ще Ніна має бажання створити районне товариство інвалідів. Вона вважає, що тільки разом вони зможуть допомагати один одному, вистояти проти всіх життєвих труднощів і гідно жити.

В. ІЛЬЧУК,
завідуюча Рокитнівським відділенням соціальної допомоги вдома, обслуговування пенсіонерів, інвалідів та одиноких непрацездатних громадян.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Поставити дитину на ноги — важкий труд навіть для цілком здорових батьків. А Валерій і Ніна Азанкови доглядають доньку самостійно. І все-таки, як це їм нелегко! Адже дитина мала, вимагає багато уваги.

Так уже влаштоване (чи навпаки, невлаштоване) наше життя, що найбільший тягар повсякденних проблем падає на плечі жінки. Ніжне і водночас витривале жіноче серце вміє розуміти чужий біль, мужі негаразди, адже створене воно для добра і милосердя. І Ніна віддає всю ніжність і любов своїй кровиночці.

Сьогодні їх домівка сповнена дитячим щебетом і сміхом маленької донечки. Даринка — то їх надія, їх життя, їх майбутнє, їх слід на землі. Для Ніни народження доньки — це самоутвердження, як жінки, дружини, матері. Сім'ї Азанкових важливо довести, що вони — такі ж люди, як інші.

Ніна зі своєю доброю, веселою, життєрадісною вдачею, як тільки може, тягнеться до життя. І радіє, що її мрії здійснюються. У їх сім'ї завжди з теплотою й вдячністю говорять про друзів, яких у них дуже багато не тільки в Рокитному, а й за межами області. Молоде подружжя ніколи не полишає надію, що у біді їх не залишать напризволяще. Вони вміють цінувати людську доброту. Як висловила Ніна, навіть підтримка добрим, лагідним словом іноді означає дуже багато. Двері їхнього дому завжди відчинені для гостей.

ЖИТТЯ ТРИВАЄ...

Людям з таким діагнозом, як у Ніни та її чолові-

забаром її призначають заступником директора з навчально-виховної роботи.
Ірина Іванівна має наголюбли-

БОЙКО Галина Іванівна

При сприянні районних ради та держадміністрації, жіночої ради в районі проведено конкурс "Жінка року-98". Його учасниками стали кращі представниці владних структур та трудових колективів, громадські діячки, активістки жіночого руху — словом, ті жительки Рокитнівщини, які своєю працею роблять значний внесок у розвиток економіки, освіти, культури, охорони здоров'я, справляють помітний вплив на громадське життя, є неформальними лідерами в різних галузях суспільного життя, відзначилися благодійною діяльністю тощо.

Після двох етапів конкурсу — на рівні сільських і селищних рад, трудових колективів, району — оргкомітет підвів підсумки і визнав його переможницею Ніну Яківну Кибукевич. Їй присвоєно почесне звання "Жінка року -98".

Думається, цей захід певною мірою сприяв формуванню і вираженню суспільно-політичної волі жінок, підвищенню їх соціально-політичної активності, залученню до державотворчого процесу, створенню іміджу як повноправної з чоловіком, сильної компетентної особи, розкриттю умінь, талантів, професійних здібностей наших землячок.

Подасмо короткі розповіді про учасниць районного конкурсу "Жінка року-98".

ЧИРУК Неоніла Іванівна

Ось уже більше 25 років працює в Рокитнівській селищній раді добре знайома жителям району Н. І. Чирук. До неї, як до заступника селищного голови, звертається велика кількість громадян. Комусь потрібна порада, підтримка, ще хтось потребує допомоги. І завжди кожен отримує вичерпну відповідь. Про цю жінку з повним правом можна сказати: "Людина на своєму місці". Не тільки компетентністю вразить вона вас, а й своїми організаційними здібностями, коректністю, порядністю, відвертістю.

Багато заходів у райцентрі та й в окремих сім'ях проходить вдало саме завдяки її допомозі. Дзвінкий урочистий голос Неоніли Іванівни почуєш, коли вона виголошує вишукане втаня під час весіль, іменин, різних торжествов. А також допо-

інвалідів, учасників війни, співпрацюючи з відповідними установами при наданні послуг. Уміло проводить виховну роботу.

Неоніла Іванівна — депутат районної ради, секретар президії районної ради ветеранів війни та праці. Колеги, друзі і жителі селища поважають її, цінують за досвід і знання, чудові людські якості. Прикладом цього є поїздка Неоніли Іванівни до Канади на запрошення колишнього жителя селища Самуїла Левінсона. Відвідала

вона бере участь у скорботних заходах, зокрема похованнях. З властивим їй ентузіазмом впроваджує у життя нові звичаї та обряди. Без її участі вже не уявляється і свято вручення паспортів, і випускний вечір, і виступ хору при районному будинку культури, активною учасницею якого вона є упродовж багатьох років.

Велику допомогу надає Н. І. Чирук жителям та керівникам установ, підприємств, як у своїй власності мають житло та інше майно, коли йдеться про вирішення проблем приватизації. Адже досконало знає чинне законодавство. Вона невтомно піклується про самотніх людей,

вона і визначні місця Ізраїлю, куди її запросила громада саревів. При наданні допомоги жителям Ізраїлю — колишнім мешканцям Рокитного, розшукала місце захоронення саревів у селі Глинному. При сприянні Н. І. Чирук було встановлено пам'ятник жертвам фашизму в селі Березово. Влітку 1998 року делегація з Ізраїлю відвідала ці місця.

Неоніла Іванівна — не тільки ділова людина, активна громадська діячка. Вона передусім — Жінка "Хороша дружина і любляча мати, добра господиня, спритна і на кухні, і на городі, завжди весела і завзята", — такі відгуки можна почути про неї від її знайомих і друзів.

кожним прожитим днем доводить свій професіоналізм, готовність приносити користь людям.

Робота меліоратора — не з легких. Але є в ній своя привабливість, своя краса. Ольга Миколаївна має відкриту душу, ясний зір і в будь-якій роботі бачить романтику. Її вона знаходить навіть у повсякденних трудових буднях. Бо ж без праці немає людини, як немає птаха без крил.

О. М. Суханова багато сил і енергії віддає своєму підприємству, постійно знаходиться в гущі подій, в оточенні товаришів по роботі, друзів, вміло передає свій багатий виробничий і життєвий досвід молоді. Щорічно за невтомний труд її нагороджують Грамотами Міністерства Держводгослу України, неодноразово її заслуги були відзначені органами місцевої і районної влади.

Хтось мудрий сказав, що жінка — вища і святіша від усіх богинь. Її добротою, ніжністю, любов'ю дихає, як повітрям, уся сім'я. Разом з чоловіком Ольга Миколаївна виховує двох прекрасних дітей. Син, рівняючись на маму, успішно навчається на 3-му курсі академії водного господарства в Рівному, а донька ходить у 5-й клас Рокитнівської гімназії. Власним прикладом, ласкавим й переконливим словом Ольга Миколаївна вчить їх бути працєвитами, товариськими, порядними людьми.

У 1987 році прийшла в Рокитнівську середню школу вчителька Бойко Галина Іванівна. Не-

вув рішучу вдачу, не лякається нововведень чи новаторських ідей. І коли їй запропонували стати директором Рокитнівської гімназії, котра відкрито восени 1998 року на Кош середньої школи №1, без вагання взялася за нову нелегку справу. Головна мета новаторської праці цього педагога — створити у закладі освіти нового типу нові умови для мислення, навчання, стосунків між учнями, вчителями, батьками, готувати соціально зорієнтовану особистість, конкурентноспроможну в суспільстві з ринковою економікою.

Галина Іванівна — не тільки

Жінки. При активній життєвій позиції вона ще й турботлива мама двох синів, ніжна і любляча дружина. В її оселі завжди панує атмосфера затишку, доброзичливості. До речі, підтримувати порядок у домі їй справно допомагають сини Олег та Ігор, які вчаться на "відмінно", і порядок люблять, що є заслугою Галини Іванівни як матері.

В її особі природа поєднала різні риси: владність і жіночу ніжність, серйозність і водночас грайливість, простоту і елегантність. А ще — порядність. Цьому і вчить вона як своїх дітей, так і школярів

чного інституту Леонід пішов маминим шляхом, обравши професію агронома. Михайло навчається у Рокитнівському медичному училищі, здобуває вже другу спеціальність. А найменша Оля ходить до школи.

За наполегливість, сумлінне, добросовісне ставлення до роботи односельчанин обрали Ніну Григорівну директором радгоспу "Березівський", а пізніше — головою правління приватно-орендного підприємства "Березівське".

Її знають у районі як дбайливого, вмілого керівника сільськогосподарського виробництва. Як і раніше, всю себе віддає роботі, безкорисливому служінню інтересам суспільства. Очолюване нею господарство досягає хороших результатів у господарській діяльності і за підсумками 1998 року зайняло перше місце в районі.

Незважаючи на нинішні труднощі, Ніна Григорівна займається реконструкцією та ремонтом приміщень молочно-товарної ферми, машинно-тракторного парку, поліпшенням соціально- побутових умов трудівників сільгоспдприємства.

За доблесну працю Ніну Григорівну Олександр нагороджено орденом "Знак пошани", їй присвоєно звання "Заслужений працівник сільського господарства України".

ОГОРОДНІК Ніна Григорівна

Цю жінку знають у районі як енергійну людину, ініціативного спеціаліста, хорошого організатора і активну громадську діячку.

Після закінчення Сновидовицької середньої школи вступила до Мирогощанського радгоспу-технікуму. Потім — робота на посаді агронома в колишніх колгоспах, а нині КСП "Колос", АТ "Нива".

Пізніше працювала секретарем партійної організації в селі Кисоричі, навчалася, здобуваючи вищу освіту. Завдяки бойовому характеру, діловитості й наполегливості Ніна Григорівна зуміла чимало зробити для місцевого господарства, розвитку культури в селі. Багатьом людям допомогла вирішити проблеми, що їх хвилювали, старалася стати в пригоді кожному, хто йшов за підтримкою.

Тож не дарма перед останніми виборами до місцевих органів влади односельці звернулися до неї з проханням висунути свою

кандидатуру на посаду сільського голови.

Минуло небагато часу, і люди переконалися, що зробили правильний вибір. Сільський голова Н. Г. Огородник з перших же днів свого перебування на цьому відповідальному посту проявила активність і наполегливість при вирішенні питань життєдіяльності

на підвідомчій раді території. Завдяки аргументованим доказам їй ідуть назустріч представники районних органів влади. Також налагодила контакти з депутатами обласної та районної рад, з місцевими керівниками, власниками приватних установ. При їх сприянні виконано чимало робіт у період підготовки закладів освіти, культури і охорони здоров'я до зими, ведеться газифікація села, успішно вирішуються питання зменшення заборгованості з різних виплат працівникам бюджетної сфери.

Вона, як кажуть, з головою поринула в роботу. А ще ж її уваги чекає сім'я. Має трьох дітей (сином Юркові та Андрійку — 10 і 5 років, доньці Тані — 6,5 року), яким потрібен пильний догляд. Добре, що чоловік є надійною опорою в усьому, не гріше від дружини вміє і з дітьми порозумітися, і дати лад домашньому господарству.

БЛИЗНЮК Валентина Іванівна

Нелегко працюється в наш час представникам культури. Але люди, які люблять свою професію, спеціалісти дійсно за покликанням не залишають цієї ниви. Потрібно мати великий заряд терпіння, енергії, оптимізму, щоб і в тяжких умовах сьогодення нести людям радість, підтримувати їх гарним словом, пісню, цікаво проведеним заходом. Такою талановитою особистістю, жінкою веселої вдачі є Валентина Іванівна Близнюк.

Ось уже тривалий час очолю-

ваний нею заклад культури визнається кращим у районі за підсумками роботи, за естетичним оформленням та організаційною роботою з молоддю. Заслуга, звичайно, усіх працівників будинку культури і Валентини Іванівни зокрема. Потрібно вміти, так як це робить вона, вийти із скрутного становища, "вибити" потрібні кошти, прилучити жителів села до участі у виступах, різних конкурсах, вечорах тощо. Ця завжди охайна і вродлива жінка користується пова-

гою і авторитетом серед сільських мешканців, її любить і молодь за щирість та відвертість.

У сім'ї Валентина Іванівна є берегинею родинного тепла й злагоди, взірцем працелюбства. Доня Наталка і син Назар цінують мамину ніжність і турботу, ростуть слухняними дітьми. А чоловік не намилюється вродою своєї Валі та поважає дружину за пунктуальність, енергійність, доброту, життєрадісність.

СУХАНОВА Ольга Миколаївна

Батьки передали їй любов до будь-якої роботи. Якщо вона береться за якусь справу, то виконує її з усією старанністю. Так було під час навчання в Рівненському інституті інженерів водного господарства, який вона закінчила з відзнакою у 1974 році. Так триває і понині. Вона трудиться в районі з 1981 року. Яку б посаду не займала, має якнайкращі рекомендації.

Нині Ольга Миколаївна працює начальником управління меліоративних систем. З яких тільки ситуацій доводиться виходити в тяжкий сьогоденний час, ведучи боротьбу із стихією чи вирішуючи інші, не менш важливі питання життя району і вона

